

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26.07.1973, sp. zn. 9 Co 468/73, ECLI:CZ:MSPH:1973:9.CO.468.1973.1

Číslo: 19/1975

Právní věta: Nemožností použít skutečností, rozhodnutí nebo důkazů bez své viny v původním řízení (§ 228 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) je míněna nemožnost provést dokazování v soudním řízení anebo nemožnost označit či předložit tyto skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy účastníkem řízení vůči soudu. Nejde tu o případy neprovedení možného dokazování soudem ohledně těch skutečností, rozhodnutí a důkazů, které byly účastníky řízení označeny, avšak soudem byly pokládány za nerozhodné, a proto k jejich dokazování nebylo přikročeno.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 26.07.1973

Spisová značka: 9 Co 468/73

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obnova řízení, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 228

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 6 zamítl návrh na obnovu řízení, které se navrhovatel domáhal s poukazem na ustanovení § 228 odst. 1 písm. a, b) ,a c/ o. s. ř. Soud prvního stupně neshledal žádný z těchto důvodů v projednávané věci doloženým.

V odvolání proti usnesení soudu prvního stupně navrhovatel vytýkal, že v původním řízení doložil, že pohledávku odpůrce vůči němu zaplatil; nabízel o tom důkazy, které však soud neprovedl. Sám tedy svou povinnost navrhnout důkazy splnil. Bylo proto na soudu, aby je provedl; jestliže tak neučinil, nemohl navrhovatel bez své viny použít důkazů, které mohly přivodit pro něho příznivé rozhodnutí ve věci. V původním řízení nešlo o rozpor mezi tím, jak provedené platby měly být a byly zúčtovány, ale o to, zda tu je nebo není dluh či přeplatek.

Městský soud v Praze usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Je předpokladem obnovy řízení podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. a/ o. s. ř., aby důkazy, které tu v době původního rozhodování již existovaly, nemohl účastník použít bez své viny. Použití důkazů ze

strany účastníka spočívá v tom, zda účastník splnil zákonem mu uloženou povinnost (§ 101 odst. 1 o. s. ř.) přispět k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení zejména tím, že pravdivě a úplně označí všechny potřebné důkazní prostředky.

Okolnost, zda soud tyto důkazy provedl a zda z nich dovodil zjištění skutkového stavu pro své rozhodnutí, neznamená možnost nebo nemožnost účastníka použít důkazy v řízení.

Při jiném výkladu znění, obsahu a účelu ustanovení § 228 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. by se totiž cestou obnovy řízení mohl domáhat revize pravomocně skončeného soudního řízení každý účastník, jehož důkazním návrhům nebylo vyhověno, ač soud tyto důkazy (ať právem či neprávem) nepokládal za rozhodné, a proto je neprováděl. Takto by totiž obnova řízení plnila účel stížnosti pro porušení zákona. Každý z těchto mimořádných opravných prostředků je ovšem občanským soudním řádem upraven odlišně, i když jejich společným účelem je náprava nesprávného pravomocného rozhodnutí.

Bez ohledu na to, zda důkazy, které navrhovatel navrhl, mohly nebo nemohly přivodit pro navrhovatele příznivější rozhodnutí v původním řízení, není dán důvod obnovy řízení podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. a/ o. s. ř., jestliže tyto důkazy byly v řízení již uplatněny.

Podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. je pak možno navrhnout obnovu řízení, lze-li teprve nyní provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení, pokud mohou přivodit pro navrhovatele příznivější rozhodnutí ve věci.

Toto ustanovení předpokládá tedy, že účastník těchto důkazů v původním řízení použil, tj. označil a navrhl je, ale nemohly být provedeny proto, že tomu bránila nějaká objektivní překážka (např. svědek bydlí ve státě, který odmítá poskytovat právní pomoc, nabídnutou listinu účastník nemohl předložit, protože ji založil a nemohl ji nalézt a našel ji až po pravomocném skončení původního sporu, apod.). Tu tedy platí, že nemožnost provést důkaz znamená nemožnost provedení důkazu na straně soudu nebo nemožnost předložení důkazu účastníkem řízení. Ani toto ustanovení nedopadá na případy, kdy soudu byl důkaz navržen a předložen, ale soud jej neprovedl.

Žádný z uvedených důvodů obnovy řízení není v projednávané věci dán, když navrhovatel i v řízení o jeho návrhu na obnovu původního řízení poukazoval jen na ty důkazy, které již v původním řízení navrhl, přičemž u žádného z navržených důkazů ani netvrdil, že by v původním řízení proveden být nemohl.

Ani důvod obnovy podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (byla-li účastníku postupem soudu odňata možnost jednat před soudem) pak rovněž není dán, protože navrhovatel byl v původním řízení oběma jednáními k oběma se také dostavil a jednání se zúčastnil. Skutečnost, že zmeškal odvolací lhůtu a že mu nebylo povoleno prominutí zmeškání odvolací lhůty, když důvod pro postup podle ustanovení § 58 o. s. ř. nebyl splněn, není ovšem znemožněním jeho jednání před soudem.

Usnesení soudu prvního stupně bylo proto jako věcně správné potvrzeno (§ 219 o. s. ř.).